

mezi českým doslovem tarifní položky S-40-a a úředním jeho překladem. Pro totéž zboží jest použito v českém původním textu názvu »nápravy s rameny«, v německém překladu názvu »Achsen mit Achsstöcken«, ačkoliv se názvy nekryjí, neboť, jak bylo zjištěno, nutno pod nápravami s rameny rozuměti nápravy s dřevěnými příčkami vedoucími šikmo od nápravy k oji za účelem rejdu. Tento rozpor v tarifu odesílatel nezavinil a nemůže mu proto býti na škodu, naopak musí býti podle všeobecných právních zásad vyložen proti dráze, poněvadž tarifní předpisy jsou po právní stránce podmínkami, které určila dráha sama pro nákladní smlouvu, a musí býti podle § 915 obč. zák. vykládány v neprospěch strany, jež užila nejasného výrazu. Žalovaná strana i odvolací soud míní, že žalující firmě nepřísluší nárok na uplatněnou lacinější sazbu S-40-a proto, že český text tarifu jest původní a rozhodující, podle tohoto textu však mají nárok na tuto sazbu »nápravy s rameny«, kdežto přepravované nápravy ramen neměly. Avšak odesílatel měl právo vyplniti nákladní list německy a byl oprávněn řídit se při tom úředně autorisovaným překladem tarifu vydaným samou dráhou. Tento překlad jest právě tak prohlášením jedné smluvní strany o podmínkách nákladní smlouvy jako původní český text, a dráha odpovídá podle § 915 obč. zák. stejně za nejasnost a nepřesnost obou textů. Mimo to však přehlíží žalovaná strana, že předmětem tarifní položky S-40-a nejsou jen »nápravy s rameny«, po případě »Achsen mit Achsenstöcken«, nýbrž že toto zboží jest v ní uvedeno jenom jako příklad zboží, které sem náleží. Předmětem položky jsou »Součástky silničních nákladních vozidel nemotorických«, podle připojeného vysvětlení považují se pak za takové součástky kola, nápravy s rameny, oje, rozvory, rozložené skříně, klanice a p o d., nikoli však prvky, ze kterých jsou sestaveny tyto součástky, jako loukotě, špice do kol, obruče na kola a pod. Do položky náleží tedy na příklad hotová kola, nikoliv prvky, ze kterých kolo jest složeno. Podle toho náleží sem i přepravované hotové kompletní vozové nápravy, neboť jsou součástkami vozidel a samy jsou již složeny z prvků, totiž z náprav, výtočí a nárazníků. Železnice nemůže se pro odepření výhody zmíněné tarifní položky dovolávat ani doslovu českého textu, tím méně jejího smyslu. Nárok žalující strany na vrácení toho, oč bylo na dovozném od ní více vybráno, poněvadž nebylo vypočítáno podle sazby S-40-a, jest po právu.

Čís. 9695.

Plná moc, a to ani zvláštní plná moc podle § 1008 obč. zák. nevyžaduje k své platnosti písemné formy. K přijetí peněz není třeba zvláštní plné moci podle § 1008 obč. zák. Zmocnění k prodeji věci zahrnuje v sobě i plnou moc k přijetí závdavku.

Jen dohoda o předmětu kupu a o kupní ceně jsou podstatnými náležitostmi kupní smlouvy.

(Rozh. ze dne 28. února 1930, Rv I 809/29.)

Žalobkyně domáhala se proti žalovaným, by bylo zjištěno, že žalobkyně koupila pozemky náležející žalovaným, a by žalovaní byli uznáni povinnými za účelem převodu knihovního vlastnictví k pozemkům podepsati schválenou kupní smlouvu a přenéstí pozemky do vlastnictví žalobkyně. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, odvolací soud mimo jiné z těchto důvodů: Nesprávné právní posouzení spatřují žalovaní v tom, že prvý soud nepřihlížel k tomu, že Antonín W. neměl, jednáje se žalobkyní o prodeji parcel žalovaných, písemnou plnou moc, znějící na tento druh právního jednání. Soud odvolací má za to, že není k platnosti zmocnění zapotřebí písemného vyhotovení plné moci, nanejvýš an příkaz k prodeji dopisem ze dne 21. dubna 1926 byl písemně udělen. K přijetí peněz není potřebí zvláštní plné moci podle § 1008 obč. zák., stačí plná moc podle druhu. Samozřejmě ve zmocnění k prodeji předmětu jest zahrnuta i plná moc k přijetí závdavku. Mínění žalovaných, že k platnosti právního jednání, jímž se vlastnictví k nemovitostem převádí nebo získává, jest zapotřebí listiny, a že proto není tu platné kupní smlouvy, a že tu šlo jen o pactum de contrahendo podle § 936 obč. zák., jest mylné, neboť kupní smlouva o nemovitostech může býti i ústně uzavřena, jakmile se strany dohodly o předmětu prodeje a o ceně jeho, a jenom k zápisu do knihy pozemkové jest nutnou vkladní listina.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po stránce právní opakují žalovaní všechny námitky, které přednesly před prvním a před odvolacím soudem. Dovolací soud souhlasí s právním posouzením nižších soudů a odkazuje dovolatele na jejich důvody. Ani plná moc, kterou udělili Antonínu W-ovi k prodeji pozemků, ani kupní smlouva, ujednaná žalobkyní s Antonínem W-em, nepotřebovaly k platnosti písemné formy, neboť zákon ji nenařizuje. Z ustanovení § 1005 obč. zák., že se listina o zmocnění zove plná moc, neplyne, že se zmocnění může státi platně jen písemně. Tam, kde jest třeba písemné plné moci, jest to zvláště předepsáno, na př. v § 30 c. ř. s., §§ 30 a 77 kn. zák. Výjimka neplatí ani pro zvláštní plné moci vyjmenované v § 1008 obč. zák. Aby kupní smlouva o nemovitostech mohla býti knihovně provedena, jest ovšem třeba listiny, ale její sepsání není podmínkou vzniku a platnosti smlouvy, nýbrž jejího splnění, jež jest právě předmětem tohoto sporu. Ke vzniku platné smlouvy stačila dohoda o předmětu a o kupní ceně. I když obecný občanský zákoník v kapitole o kupní smlouvě nemá obdobného ustanovení, jakým jest v kapitole o smlouvě nájemní § 1094 obč. zák., že totiž jen dohoda o předmětu a o ceně jest podstatnou podmínkou smlouvy, plyne to i pro kupní smlouvu z § 1053 obč. zák., podle něhož jest obsahem kupní smlouvy, že se věc přenechává jinému za určitou sumu peněz, ale také právě z § 1094 obč. zák., neboť ten pokládá smlouvu nájemní za koupi užívání věci. Že smluvená kupní cena nebyla určitá, žalovaní nenamítají. Nedostatek úmluvy o ve-dlejších plněních a závazcích bude nahražen zákonnými předpisy a,

kde jich není, všeobecnými předpisy o smlouvách a jejich výkladu. Tvrzení, že smlouva byla ujednána jako předběžná, nemá v zjištěních nižších soudů opory. Tím padají důsledky odvozované dovoláním z předběžnosti smlouvy. Námitce, že nepříznivé majetkové poměry žalobkyně opravňují žalované požadovati zajištění kupní ceny podle §§ 1052 a 1066 obč. zák., čelila žalobkyně již předem tím, že požaduje plnění z ruky do ruky. Jest souhlasiti i s názorem, že zmocnění k prodeji věci zahrnuje v sobě plnou moc k přijetí závdavku. Podle § 908 obč. zák. se dává a přijímá závdavek na znamení hotové smlouvy a jako záruka jejího splnění. Jako dozajista náleží k povinnostem prodávajícího zmocněnce, by pečoval o důkaz o ujednané smlouvě a o záruky jejího řádného splnění, tedy aby požadoval závdavek, musí i právo k jeho přijetí býti pokládáno za důsledek plné moci opravňující k prodeji.

Čís. 9696.

Nejde-li o podvod, nelze se domáhati vrácení toho, co bylo plněno na základě pravoplatného rozsudku.

(Rozh. ze dne 28. února 1930, Rv I 951/29.)

Žalující firma byla ve sporu Ck I 101/23 pravoplatně uznána povinnou zaplatiti Štěpánu K-ovi 13.007 Kč. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalující firma na manželce universálního dědice zesnulého Štěpána K-a zaplacení 13.007 Kč, tvrdíc, že se zaplacení Štěpánu K-ovi na základě rozsudku ve sporu Cg I 101/23 stalo omylem. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Podle přednesu žalobkyně ve spojení s obsahem procesního spisu Cg I 101/23 zaplatil žalobce v srpnu 1923 podle rozsudku, jak byl uznán povinným, zažalovaných 10.814 Kč s příslušenstvím celkem 13.007 Kč. Toto placení nebylo tudíž dobrovolným, nýbrž bylo důsledkem pravoplatného odsuzujícího nálezu Cg I 101/23-8. Kdy a jakým způsobem může býti pravoplatný rozsudek napaden, nebo za jakých podmínek může býti znovu zahájeno stranou řízení, které bylo skončeno rozsudkem, jest přesně stanoveno v §§ 529 a násl. c. ř. s. a musí mimo tyto případy každá možnost napadati pravoplatný rozsudek, jakož i požadovati zpět, co bylo poskytnuto podle pravoplatného rozsudku býti označena za vyloučenou, placení ex causa iudicati nemůže býti kondicováno. Že v souzeném případě jde o placení ex causa iudicati, jest nepochybným. Pokud se žalující strana odvolává na to, že výpovědí ve sporu Cg 66/23 ze dne 14. prosince 1923 Štěpána K-a, slyšeného v řízení Cg I 101/23 jako svědek, bylo přivoděno nepříznivé rozhodnutí v hlavní věci, že tudíž nalézací soud nebyl by ji odsoudil k zaplacení Štěpánu K-ovi, kdyby bývalo ve sporu Cg I 101/23 známo, co Štěpán K. dne 14. prosince 1923 udal jako svědek, byla by snad tato skutečnost způsobitou, by řízení ve sporu skončeném rozsudkem Cg I 101/23 se zřetelem na ustanovení § 530 čís. 7 c. ř. s. bylo obnoveno. Žalobce však nepodnikl v tomto